

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

6. juni 2023 *

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i straffesager – europæisk arrestordre – rammeafgørelse 2002/584/RIA – fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre – artikel 4, nr. 6) – formål om social rehabilitering – tredjelandstatsborgere, der opholder sig eller er bosat på den fuldbyrdende medlemsstats område – ligebehandling – artikel 20 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder«

I sag C-700/21,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Corte costituzionale (forfatningsdomstol, Italien) ved afgørelse af 18. november 2021, indgået til Domstolen den 22. november 2021, i sagen vedrørende fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre udstedt mod

O.G.,

proceddeltager:

Presidente del Consiglio dei Ministri,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling),

sammensat af præsidenten, K. Lenaerts, vicepræsidenten, L. Bay Larsen, afdelingsformændene K. Jürimäe (refererende dommer), C. Lycourgos, E. Regan, L.S. Rossi og M.L. Arastey Sahún samt dommerne J.-C. Bonichot, S. Rodin, I. Jarukaitis, N. Jääskinen, M. Gavalec og Z. Csehi,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitssekretær: fuldmægtig C. Di Bella,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 11. oktober 2022,

efter at der er afgivet indlæg af:

- den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato S. Faraci,

* Processprog: italiensk.

- den ungarske regering ved M.Z. Fehér og R. Kissné Berta, som befuldmægtigede,
 - den østrigske regering ved A. Posch, J. Schmoll og F. Werni, som befuldmægtigede,
 - Europa-Kommissionen ved G. Gattinara og S. Grünheid, som befuldmægtigede,
- og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 15. december 2022, afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 1, stk. 3, og artikel 4, nr. 6), i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedureerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1) samt af artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en sag vedrørende fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre udstedt mod O.G. med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf.

Retsforskrifter

EU-retten

Rammeafgørelse 2002/584

- 3 Sjette betragtning til rammeafgørelse 2002/584 har følgende ordlyd:
 - »(6) Den europæiske arrestordre, som denne rammeafgørelse omhandler, er den første udmøntning på det strafferetlige område af princippet om gensidig anerkendelse, som Det Europæiske Råd har udråbt til en »hjørnesten« i det retlige samarbejde.«
- 4 Rammeafgørelsens artikel 1 med overskriften »Definition af og pligten til at fuldbyrde en europæisk arrestordre« bestemmer:
 - »1. Den europæiske arrestordre er en retsafgørelse truffet af en medlemsstat med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.
 2. Medlemsstaterne fuldbyrder enhver europæisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne rammeafgørelse.
 3. Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 [TEU].«

5 Rammeafgørelsens artikel 4, der har overskriften »Fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre«, fastsætter følgende i nr. 6):

»Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre:

[...]

6) hvis den europæiske arrestordre er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, og den eftersøgte opholder sig i, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, og denne medlemsstat forpligter sig til selv at fuldbyrde straffen eller den anden frihedsberøvende foranstaltning i henhold til sin nationale lovgivning.«

Direktiv 2003/109/EF

6 12. betragtning til Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandstatsborgeres status som fastboende udlænding (EUT 2004, L 16, s. 44) er sålydende:

»For at udgøre et virkeligt integrationsredskab i det samfund, hvor den fastboende udlænding har slået sig ned, bør denne status som fastboende udlænding sikre, at den pågældende behandles på lige fod med medlemsstatens egne borgere på en lang række økonomiske og sociale områder i henhold til de relevante betingelser i dette direktiv.«

7 Direktivets artikel 12 bestemmer:

»1. Medlemsstaterne kan kun træffe afgørelse om at udvise en fastboende udlænding, hvis vedkommende udgør en reel og tilstrækkeligt alvorlig trussel mod den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed.

2. Det i stk. 1 omhandlede afslag må ikke begrundes i økonomiske forhold.

3. Før der træffes afgørelse om udvisning af en fastboende udlænding, skal medlemsstaterne tage hensyn til følgende forhold:

a) varigheden af opholdet på medlemsstatens område

b) den pågældendes alder

c) konsekvenserne for den pågældende og dennes familiemedlemmer

d) tilknytningen til opholdslandet eller manglende tilknytning til oprindelseslandet.

[...]«

Rammeafgørelse 2008/909/RIA

- 8 Niende betragtning til Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union (EUT 2008, L 327, s. 27) er affattet på følgende måde:

»Fuldbyrdelse af den idømte sanktion i fuldbyrdesstaten bør forbedre mulighederne for den domfældtes sociale rehabilitering. For at overbevise sig om, at fuldbyrdelse af sanktionen i fuldbyrdesstaten vil tjene det formål at lette den domfældtes sociale rehabilitering, bør den kompetente myndighed i udstedelsesstaten tage hensyn til forskellige elementer som f.eks. personens tilknytning til fuldbyrdesstaten, om vedkommende betragter den som sit familiemæssige, sproglige, kulturelle, sociale eller økonomiske centrum, og om vedkommende har anden tilknytning til fuldbyrdesstaten.«

- 9 Rammeafgørelsens artikel 3, stk. 1-3, fastsætter:

»1. Denne rammeafgørelse har til formål at fastsætte regler, hvorefter en medlemsstat med henblik på at lette den domfældtes sociale rehabilitering anerkender en dom og fuldbyrder sanktionen.

2. Denne rammeafgørelse finder anvendelse, hvis den domfældte befinder sig i udstedelsesstaten eller i fuldbyrdesstaten.

3. Denne rammeafgørelse finder kun anvendelse på anerkendelse af domme og fuldbyrdelse af sanktioner som defineret i rammeafgørelsen. [...]«

- 10 Den nævnte rammeafgørelsens artikel 25 med overskriften »Fuldbyrdelse af sanktioner i medfør af en europæisk arrestordre« har følgende ordlyd:

»Med forbehold af rammeafgørelse [2002/584] finder bestemmelserne i denne rammeafgørelse, i det omfang de er forenelige med bestemmelserne i rammeafgørelse [2002/584], anvendelse mutatis mutandis på fuldbyrdelse af sanktioner i tilfælde, hvor en medlemsstat påtager sig at fuldbyrde sanktionen i overensstemmelse med artikel 4, nr. 6), i nævnte rammeafgørelse, eller i tilfælde, hvor den i henhold til artikel 5, nr. 3), i nævnte rammeafgørelse har betinget sig, at den pågældende overføres til den pågældende medlemsstat for dér at afsone sanktionen med henblik på at undgå, at den pågældende person går fri for straf.«

Italiensk ret

- 11 Legge n. 69 – Disposizioni per conformare il diritto interno alla decisione quadro 2002/584/GAI del Consiglio, del 13 giugno 2002, relativa al mandato d'arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri (lov nr. 69 om bestemmelser til tilpasning af den nationale ret til Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13.6.2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne) af 22. april 2005 (GURI nr. 98 af 29.4.2005) i den affattelse, der finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i tvisten i hovedsagen (herefter »lov nr. 69 af 2005«), bestemmer i artikel 18a, som har overskriften »Fakultative grunde til at afslå overgivelse«, at Corte d'appello (appeldomstolen, Italien) kan afslå en overgivelse, som en udenlandsk myndighed har anmodet om, bl.a. »hvis den europæiske arrestordre er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden

frihedsberøvende foranstaltning, når den person, som anmodes overgivet, er italiensk statsborger eller statsborger i en anden medlemsstat i [Den Europæiske Union], som lovligt og faktisk er bosat eller opholder sig på det italienske område, forudsat at [Corte d'appello (appeldomstolen)] bestemmer, at frihedsstraffen eller den frihedsberøvende foranstaltning skal fuldbyrdes i Italien i henhold til national ret«.

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 12 Den 13. februar 2012 udstedte Judecătoria Braşov (retten i første instans i Braşov, Rumænien) en europæisk arrestordre mod O.G., der er moldovisk statsborger, med henblik på fuldbyrdelsen af en frihedsstraf. Ved en endelig dom blev han i Rumænien idømt fem års fængsel for lovovertrædelser i form af skattesvig og uretmæssig tilegnelse af skyldige beløb i form af indkomstskat og moms, som han i perioden fra september 2003 til april 2004 havde begået i sin egenskab af direktør for et selskab med begrænset ansvar.
- 13 Ved en første dom af 7. juli 2020 traf Corte d'appello di Bologna (appeldomstolen i Bologna, Italien) afgørelse om, at O.G. skulle overgives til den udstedende judicielle myndighed. O.G. iværksatte appel ved Corte suprema di cassazione (kassationsdomstol, Italien), som ophævede den nævnte dom og hjemviste sagen til Corte d'appello di Bologna (appeldomstolen i Bologna), idet den opfordrede sidstnævnte til at undersøge muligheden for at rejse spørgsmål om forfatningsmæssigheden af artikel 18a i lov nr. 69 af 2005.
- 14 Idet den sidstnævnte domstol har konstateret, at O.G.'s forsvar i tilstrækkelig grad har godtgjort den varige karakter af hans familiemæssige og erhvervmæssige etablering i Italien, har den forelagt Corte costituzionale (forfatningsdomstol, Italien), som er den forelæggende ret i den foreliggende sag, spørgsmål om denne bestemmelses forfatningsmæssighed.
- 15 Den forelæggende ret har anført, at Corte d'appello di Bologna (appeldomstolen i Bologna) bl.a. har bemærket, at den fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, som er fastsat i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, har til formål at sikre, at straffen har en reel social reintegrationsfunktion. Dette forudsætter, at den domfældtes familiemæssige og sociale bånd opretholdes, således at vedkommende kan blive korrekt reintegreret i samfundet efter afsoningen af sin straf. Artikel 18a i lov nr. 69 af 2005 har imidlertid uretmæssigt begrænset anvendelsesområdet for nævnte artikel 4, nr. 6), for så vidt som muligheden for at afslå overgivelse i tilfælde af en europæisk arrestordre med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning er begrænset til italienske statsborgere og statsborgere fra andre EU-medlemsstater alene, hvorved denne mulighed er udelukket for tredjelandstatsborgere, selv når disse beviser, at de har etableret stærke økonomiske, erhvervmæssige eller følelsesmæssige forbindelser i Italien. Ved at kræve overgivelse af tredjelandstatsborgere, der har fast bopæl i Italien, med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf i udlandet, er artikel 18a i lov nr. 69 af 2005 i strid med straffens rehabiliteringsformål og med den pågældende persons ret til familieliv, der er fastsat i chartrets artikel 7.
- 16 Den forelæggende ret har desuden anført, at Corte d'appello di Bologna (appeldomstolen i Bologna) har anset den i den nationale lovgivning fastsatte forskelsbehandling mellem på den ene side en tredjelandstatsborger, der har fast bopæl i Italien, og som er omfattet af en europæisk arrestordre udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, hvilken person ikke kan afsone en sådan straf i Italien, og på den anden side en

tredjelandstatsborger, der ligeledes har fast bopæl i Italien, men som er genstand for en arrestordre udstedt med henblik på retsforfølgning, hvilken person derimod kan afsone den straf, som den udstedende stat idømmer ved sagens afslutning, i Italien, for at være ugrundet.

- 17 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at Presidente del Consiglio dei Ministri (premierministeren, Italien), som repræsenteres ved og forsvares af Avvocatura Generale dello Stato (statsadvokaturen, Italien), er intervenseret i hovedsagen med påstand om, at det fastslås, at spørgsmålene om forfatningsmæssighed vedrørende artikel 18a i lov nr. 69 af 2005 skal afvises, eller om, at lovligheden af denne bestemmelse bekræftes, idet premierministeren navnlig har gjort gældende, at formålet om social rehabilitering af den pågældende person ikke kan begrænse rækkevidden af det generelle princip om gensidig anerkendelse af afgørelser, der kræver, at afslaget på at fuldbyrde en europæisk arrestordre skal anses for en undtagelse fra den generelle regel om fuldbyrdelse af denne arrestordre, og at denne bestemmelse ikke er i strid med forskellige bestemmelser i den primære EU-ret, som beskytter unionsborgere mod forskelsbehandling på grund af nationalitet. Premierministeren har desuden anført, at den domfældtes reintegration ikke udgør det specifikke formål med rammeafgørelse 2002/584.
- 18 Corte costituzionale (forfatningsdomstol) har i forelæggelsesafgørelsen givet udtryk for, at det, inden det efterprøves, om den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning er forenelig med den italienske forfatning, skal efterprøves, om denne lovgivning er forenelig med EU-retten og navnlig med artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, sammenholdt med chartrets artikel 7. Den forelæggende ret har anført, at det i Domstolens praksis allerede er blevet anerkendt, at visse begrænsninger af afslagsgrundene i medlemsstaternes lovgivning var begrundede, for så vidt som de bidrog til at styrke det ved rammeafgørelsen indførte overgivelsessystem til fordel for et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.
- 19 Rammeafgørelsens artikel 4, nr. 6), skal imidlertid fortolkes i overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder og grundlæggende principper i EU-retten, som er anerkendt i artikel 6 TEU, og hvis overholdelse er en gyldighedsbetingelse for enhver EU-retsakt. Fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre må således ikke medføre en tilsidesættelse af den berørte persons grundlæggende rettigheder.
- 20 Corte costituzionale (forfatningsdomstol) har ligeledes anført, at det af Domstolens praksis fremgår, at på områder med fuldstændig harmonisering, såsom den ved rammeafgørelse 2002/584 indførte europæiske arrestordre, må medlemsstaterne ikke lade gennemførelsen af EU-retten være betinget af overholdelsen af de nationale normer til beskyttelse af de grundlæggende rettigheder, når dette risikerer at gøre indgreb i EU-rettens forrang, enhed og effektivitet. Den forelæggende ret har imidlertid anført, at der består tvivl med hensyn til en medlemsstats mulighed for absolut og automatisk at udelukke en tredjelandstatsborger, der lovligt og faktisk er bosat eller opholder sig på det italienske område, og som er omfattet af en europæisk arrestordre med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, fra at være omfattet af en bestemmelse til gennemførelse af den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse, der er fastsat i den nævnte rammeafgørelses artikel 4, nr. 6), eftersom princippet om forbud mod forskelsbehandling på grund af nationalitet i lyset af Domstolens praksis ikke kan påberåbes af en sådan statsborger.

- 21 Endelig har den forelæggende ret henvist til, at den interesse, som en tredjelandstatsborger, der er bosat eller opholder sig lovligt i en medlemsstat, har i ikke at blive fjernet fra sit familiemæssige og sociale miljø, er beskyttet af EU-retten og af den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950.
- 22 På denne baggrund har Corte costituzionale (forfatningsdomstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Er artikel 4, nr. 6), i [rammeafgørelse 2002/584], fortolket i lyset af rammeafgørelsens artikel 1, stk. 3, og af [chartrets] artikel 7 [...], til hinder for en lovgivning som den italienske, hvorefter de fuldbyrdende judicielle myndigheder – inden for rammerne af en procedure iværksat på grundlag af en europæisk arrestordre med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning – afskæres absolut og automatisk fra at afslå at overgive tredjelandstatsborgere, som opholder sig på eller er bosat på det italienske område, uafhængigt af deres tilknytning hertil?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, på grundlag af hvilke kriterier og betingelser skal denne tilknytning da anses for at være så væsentlig, at den fuldbyrdende judicielle myndighed er forpligtet til at afslå overgivelse?«

Om anmodningen om en fremskyndet procedure

- 23 Den forelæggende ret har anmodet om, at nærværende præjudicielle forelæggelse undergives den fremskyndede procedure i overensstemmelse med artikel 105 i Domstolens procesreglement.
- 24 Selv om den forelæggende ret har anerkendt, at O.G., som er genstand for den i hovedsagen omhandlede arrestordre, ikke er underlagt nogen frihedsberøvende foranstaltning, har den nævnte ret for det første gjort gældende, at den foreliggende sag rejser fortolkningsspørgsmål vedrørende centrale aspekter af ordningen med den europæiske arrestordre, og for det andet, at den fortolkning, der anmodes om, kan have generelle konsekvenser for de myndigheder, der skal samarbejde inden for rammerne af den europæiske arrestordre, såvel som for de eftersøgte personers rettigheder.
- 25 Procesreglementets artikel 105, stk. 1, bestemmer, at Domstolens præsident efter anmodning fra den forelæggende ret eller i undtagelsestilfælde af egen drift, efter at have hørt den refererende dommer og generaladvokaten, kan beslutte at undergive en sag en fremskyndet procedure, når sagens karakter kræver, at den behandles hurtigt.
- 26 I det foreliggende tilfælde har Domstolens præsident den 20. december 2021, efter at have hørt den refererende dommer og generaladvokaten, besluttet ikke at imødekomme den i nærværende doms præmis 23 omhandlede anmodning fra den forelæggende ret.
- 27 Det fremgår nemlig af fast retspraksis, at spørgsmålet om anvendelsen af den fremskyndede procedure ikke afhænger af selve karakteren af tvisten, men af de særlige omstændigheder i den pågældende sag, som skal godtgøre, at det i særlig grad er uopsætteligt, at der træffes afgørelse om disse spørgsmål (dom af 31.1.2023, Puig Gordi m.fl., C-158/21, EU:C:2023:57, præmis 27).

- 28 Den omstændighed, at sagen vedrører et eller flere vigtige aspekter ved den overgivelsesmekanisme, der er indført ved rammeafgørelse 2002/584, udgør imidlertid ikke en grund, der medfører en usædvanlig uopsættelighed, hvilket ellers er nødvendigt for at begrunde en behandling efter en fremskyndet procedure. Det samme gælder den omstændighed, at et betydeligt antal personer potentielt berøres af de forelagte spørgsmål (jf. i denne retning dom af 21.12.2021, *Randstad Italia*, C-497/20, EU:C:2021:1037, præmis 39).
- 29 Henset til arten og vigtigheden af de forelagte spørgsmål har Domstolens præsident imidlertid besluttet, at nærværende sag skal pådømmes forud for andre i medfør af procesreglementets artikel 53, stk. 3.

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

- 30 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorved denne bestemmelse er blevet gennemført, og hvorefter enhver tredjelandstatsborger, der opholder sig eller er bosat på denne medlemsstats område, absolut og automatisk udelukkes fra at kunne være omfattet af den i bestemmelsen fastsatte fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, uden at den fuldbyrdende judicielle myndighed kan foretage en vurdering af tredjelandstatsborgerens tilknytning til den nævnte medlemsstat.
- 31 Indledningsvis skal det bemærkes, at rammeafgørelse 2002/584 med indførelsen af en forenklet og mere effektiv ordning for overgivelse af personer, der er dømt eller mistænkt for overtrædelse af straffeloven, tilsigter at fremme og fremskynde det retlige samarbejde med henblik på at bidrage til at gennemføre Unionens erklærede mål om at blive et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed på grundlag af den høje grad af tillid, der skal være mellem medlemsstaterne (jf. i denne retning dom af 18.4.2023, *E.D.L. (Grund til afslag på grundlag af sygdom)*, C-699/21, EU:C:2023:295, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).
- 32 På det område, der reguleres ved rammeafgørelse 2002/584, finder princippet om gensidig anerkendelse, som udgør »hjørnestenen« i det retlige samarbejde i straffesager, således som det bl.a. fremgår af sjette betragtning til den nævnte rammeafgørelse, udtryk i rammeafgørelsens artikel 1, stk. 2, der fastsætter reglen om, at medlemsstaterne har pligt til at fuldbyrde enhver europæisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne rammeafgørelse (jf. i denne retning dom af 18.4.2023, *E.D.L. (Grund til afslag på grundlag af sygdom)*, C-699/21, EU:C:2023:295, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).
- 33 Heraf følger for det første, at de fuldbyrdende judicielle myndigheder kun kan afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre med henvisning til de grunde, der er indeholdt i rammeafgørelse 2002/584, som denne fortolkes af Domstolen. Mens fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre udgør hovedreglen, er afslaget på fuldbyrdelse for det andet udformet som en undtagelse, der skal undergives en streng fortolkning (dom af 18.4.2023, *E.D.L. (Grund til afslag på grundlag af sygdom)*, C-699/21, EU:C:2023:295, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

- 34 Den nævnte rammeafgørelse fastsætter i artikel 3 obligatoriske grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre og i artikel 4 og 4a fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af denne arrestordre (dom af 29.4.2021, X (Europæisk arrestordre – ne bis in idem), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).
- 35 Med hensyn til de fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, der er opregnet i artikel 4 i rammeafgørelse 2002/584, fremgår det af Domstolens praksis, at medlemsstaterne råder over en skønsmargen i forbindelse med rammeafgørelsens gennemførelse i deres interne ret. De kan således frit bestemme, om de vil gennemføre disse grunde i deres interne ret. De kan ligeledes vælge at begrænse de situationer, hvor den fuldbyrdende judicielle myndighed kan afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre, og således lette overgivelsen af eftersøgte personer i overensstemmelse med princippet om gensidig anerkendelse, som er fastslået i den nævnte rammeafgørelses artikel 1, stk. 2 (dom af 29.4.2021, X (Europæisk arrestordre – ne bis in idem), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).
- 36 Dette gælder navnlig artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, der fastsætter, at den fuldbyrdende judicielle myndighed kan afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre, hvis denne er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, og den eftersøgte opholder sig i, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, og denne medlemsstat forpligter sig til selv at fuldbyrde straffen eller den anden frihedsberøvende foranstaltning i henhold til sin nationale lovgivning.
- 37 I lyset af den skønsmargen, hvortil der er blevet henvist i nærværende doms præmis 35, kan medlemsstaterne – i forbindelse med gennemførelsen af rammeafgørelsens artikel 4, nr. 6) – i overensstemmelse med ånden i den grundlæggende regel i den nævnte rammeafgørelses artikel 1, stk. 2, begrænse de situationer, hvor det bør være muligt at afslå at overgive en person, der er omfattet af anvendelsesområdet for nævnte artikel 4, nr. 6) (jf. i denne retning dom af 6.10.2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, præmis 62 og den deri nævnte retspraksis).
- 38 Den skønsmargen, som en medlemsstat råder over, når den vælger at gennemføre den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, der er fastsat i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, kan imidlertid ikke være ubegrænset.
- 39 For det første er en medlemsstat, når den vælger at gennemføre denne fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, i henhold til den nævnte rammeafgørelses artikel 1, stk. 3, forpligtet til at respektere de grundlæggende rettigheder og principper, som er omhandlet i artikel 6 TEU.
- 40 Disse grundlæggende principper omfatter bl.a. det princip om lighed for loven, som er sikret ved chartrets artikel 20. I overensstemmelse med chartrets artikel 51, stk. 1, skal medlemsstaterne overholde sidstnævnte bestemmelse, når de gennemfører EU-retten, hvilket er tilfældet, når de gennemfører den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, som er fastsat i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584.
- 41 I modsætning til artikel 18, stk. 1, TEUF, som ikke finder anvendelse i tilfælde af en eventuel forskellig behandling af statsborgere i medlemsstater og statsborgere i tredjelande, fastsætter chartrets artikel 20 imidlertid ingen begrænsning af sit anvendelsesområde og finder derfor

anvendelse i alle de situationer, der reguleres af EU-retten (jf. i denne retning udtalelse 1/17 (CETA-aftalen EU-Canada) af 30.4.2019, EU:C:2019:341, præmis 169 og 171 samt den deri nævnte retspraksis).

- 42 I denne henseende fremgår det af Domstolens faste praksis, at den i chartrets artikel 20 fastsatte lighed for loven er et almindeligt princip i EU-retten, der kræver, at ensartede forhold ikke må behandles forskelligt, og at forskellige forhold ikke må behandles ensartet, medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet (jf. i denne retning dom af 2.9.2021, *État belge (Ret til ophold i tilfælde af vold i hjemmet)*, C-930/19, EU:C:2021:657, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis).
- 43 Kravet om, at der skal foreligge tilsvarende situationer med henblik på at fastslå, om der foreligger en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, skal vurderes på grundlag af alle de omstændigheder, som kendetegner disse situationer, og navnlig i lyset af indholdet af og formålet med den retsakt, der indfører den forskellige behandling, idet det bemærkes, at der med henblik herpå skal tages hensyn til de principper, der gælder inden for det område, som retsakten henhører under, og de formål, der forfølges på det pågældende område. I det omfang situationerne ikke kan sammenlignes, udgør en forskellig behandling af de omhandlede situationer ikke en tilsidesættelse af den lighed for loven, som er fastsat i chartrets artikel 20 (dom af 2.9.2021, *État belge (Ret til ophold i tilfælde af vold i hjemmet)*, C-930/19, EU:C:2021:657, præmis 58 og den deri nævnte retspraksis).
- 44 I denne henseende skal det vurderes, om det, henset til genstanden for og formålet med en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, forholder sig således, at situationen for en tredjelandstatsborger, der er omfattet af en europæisk arrestordre med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, og som opholder sig eller er bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, er sammenlignelig med situationen for en statsborger i denne medlemsstat eller for en statsborger i en anden medlemsstat, der opholder sig eller er bosat i nævnte medlemsstat, og som er omfattet af en sådan arrestordre.
- 45 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at den af den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning følgende forskellige behandling mellem på den ene side italienske statsborgere og statsborgere fra andre medlemsstater og på den anden side tredjelandstatsborgere er blevet indført med henblik på at gennemføre artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, idet den italienske lovgiver fandt, at denne bestemmelse udelukkende omfatter statsborgere i den fuldbyrdende medlemsstat og unionsborgere.
- 46 I denne henseende fremgår det imidlertid af den nævnte bestemmelses ordlyd, at den ikke sondrer mellem, om den person, der er omfattet af den europæiske arrestordre, når den pågældende ikke er statsborger i den fuldbyrdende medlemsstat, er statsborger i en anden medlemsstat eller ej. Den i bestemmelsen fastsatte fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre kan derimod kun anvendes, såfremt to betingelser er opfyldt, nemlig dels, at den eftersøgte opholder sig i, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, dels, at denne medlemsstat i henhold til sin nationale lovgivning forpligter sig til selv at fuldbyrde den straf eller den frihedsberøvende foranstaltning, på grundlag af hvilken den europæiske arrestordre er udstedt.
- 47 Hvad angår den første af disse betingelser har Domstolen allerede fastslået, at en eftersøgt person er »bosat« i den fuldbyrdende medlemsstat, når vedkommende har etableret sin faktiske bopæl i medlemsstaten, og personen »opholder sig« dér, når vedkommende som følge af en fast tilstedeværelse af en vis varighed i denne medlemsstat har opnået en tilknytning til denne stat, der kan sidestilles med tilknytning som følge af bopæl (jf. i denne retning dom af 5.9.2012, *Lopes*

Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis, og af 13.12.2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis). Det følger heraf, at med hensyn til denne første betingelse befinder en tredjelandstatsborger, der er omfattet af en europæisk arrestordre, og som opholder sig eller er bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, sig i en situation, der er sammenlignelig med situationen for en statsborger i denne medlemsstat eller for en statsborger i en anden medlemsstat, der opholder sig eller er bosat i den nævnte medlemsstat, og som er omfattet af en sådan arrestordre.

- 48 Hvad angår den anden af de nævnte betingelser følger det af ordlyden af artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, at ethvert afslag på at fuldbyrde en europæisk arrestordre forudsætter en reel forpligtelse fra den fuldbyrdende medlemsstats side til at fuldbyrde den straffedom, som den eftersøgte er idømt (dom af 13.12.2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis). Denne anden betingelse indeholder dermed intet, der kan begrunde en sondring mellem situationen for en tredjelandstatsborger og situationen for en unionsborger, når de begge er omfattet af en europæisk arrestordre med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, og de opholder sig eller er bosat på en medlemsstats område.
- 49 Når den fuldbyrdende judicielle myndighed konstaterer, at de to betingelser, hvortil der er blevet henvist i nærværende doms præmis 46, er opfyldt, skal den desuden vurdere, om der foreligger en legitim interesse, som kan begrunde, at den af den udstedende medlemsstat idømte straf fuldbyrdes på den fuldbyrdende medlemsstats område. Denne vurdering gør det muligt for den nævnte myndighed at tage hensyn til det mål, som forfølges med artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, og som ifølge fast retspraksis består i at forbedre den eftersøgtes udsigter til at blive resocialiseret, efter at vedkommende har afsonet den idømte straf (dom af 13.12.2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, præmis 33 og 36 samt den deri nævnte retspraksis). Unionsborgere og tredjelandstatsborgere, som opfylder den første betingelse, der er redegjort for i nærværende doms præmis 47, kan efter den efterprøvelse, som det tilkommer den fuldbyrdende judicielle myndighed at foretage, vise sig at have tilsvarende muligheder for social rehabilitering, hvis de, når de er omfattet af en europæisk arrestordre med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, afsoner deres straf eller frihedsberøvende foranstaltning i den fuldbyrdende medlemsstat.
- 50 Under disse omstændigheder fremgår det af ordlyden af artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 og af det formål, som forfølges med denne bestemmelse, at det ikke kan lægges til grund, at en tredjelandstatsborger, der er omfattet af en sådan europæisk arrestordre, og som opholder sig eller er bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, nødvendigvis befinder sig i en situation, der er forskellig fra situationen for en statsborger i denne medlemsstat eller for en statsborger i en anden medlemsstat, der opholder sig eller er bosat i den nævnte medlemsstat, og som er omfattet af en sådan arrestordre. Det må tværtimod fastslås, at disse personer med henblik på anvendelsen af den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse, der er fastsat i denne bestemmelse, kan befinde sig i en sammenlignelig situation, når de har en vis grad af integration i den fuldbyrdende medlemsstat.
- 51 Det følger heraf, at en national lovgivning, som har til formål at gennemføre nævnte rammeafgørelses artikel 4, nr. 6), ikke kan anses for at være i overensstemmelse med det princip om lighed for loven, der er fastsat i chartrets artikel 20, hvis lovgivningen indebærer en forskelsbehandling mellem på den ene side de nationale statsborgere og de øvrige unionsborgere og på den anden side tredjelandstatsborgere, idet de sidstnævnte absolut og automatisk gives afslag på at være omfattet af den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse af den europæiske

arrestordre, som er fastsat i den førstnævnte bestemmelse, skønt disse tredjelandstatsborgere opholder sig eller er bosat på denne medlemsstats område, og uden at der tages hensyn til graden af de nævnte tredjelandstatsborgeres integration i den pågældende medlemsstats samfund. Det kan således ikke lægges til grund, at en sådan forskelsbehandling kan være objektivt begrundet som omhandlet i den retspraksis, hvortil der er blevet henvist i nærværende doms præmis 42.

- 52 Derimod er der intet til hinder for, at en medlemsstat – ved gennemførelsen af artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 i sin nationale lovgivning – for så vidt angår tredjelandstatsborgere, der er omfattet af en europæisk arrestordre, gør anvendelsen af den i bestemmelsen fastsatte fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre betinget af, at denne statsborger har opholdt sig eller været bosat dér i en uafbrudt minimumsperiode (jf. analogt dom af 6.10.2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, præmis 74), forudsat at en sådan betingelse ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at sikre, at den eftersøgte person har en vis grad af integration i den fuldbyrdende medlemsstat.
- 53 For det andet kan en gennemførelse af artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 ikke medføre, at den fuldbyrdende judicielle myndighed fratages den skønsmargen, som er nødvendig for, at den kan afgøre, om der, henset til det i nærværende doms præmis 49 omhandlede formål om social rehabilitering, er anledning til at afslå at fuldbyrde den europæiske arrestordre.
- 54 I denne henseende har Domstolen, således som det er blevet anført i nærværende doms præmis 46-49, allerede fastslået, at den fuldbyrdende judicielle myndighed med henblik på at afgøre, om den i en konkret situation kan afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre, i første omgang skal fastslå, om den eftersøgte person, når vedkommende ikke er statsborger i den fuldbyrdende medlemsstat, opholder sig eller er bosat i denne medlemsstat som omhandlet i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, som gennemført i national ret, og således er omfattet af rammeafgørelsens anvendelsesområde. Kun såfremt den fuldbyrdende judicielle myndighed konstaterer, at den nævnte person er omfattet af dette anvendelsesområde, skal den i anden omgang have mulighed for at vurdere, om der foreligger en legitim interesse, som berettiger, at den af den udstedende medlemsstat idømte frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltning afsones på den fuldbyrdende medlemsstats område (jf. i denne retning dom af 17.7.2008, Kozłowski, C-66/08, EU:C:2008:437, præmis 44).
- 55 I det foreliggende tilfælde fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at artikel 18a i lov nr. 69 af 2005, der har til formål at gennemføre artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 i italiensk ret, begrænser anvendelsen af den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, som er omhandlet i sidstnævnte bestemmelse, til kun at omfatte italienske statsborgere og statsborgere fra andre medlemsstater. Tredjelandstatsborgere er således absolut og automatisk udelukket fra at være omfattet af denne grund, uden at der i denne henseende overlades nogen skønsmargen til den fuldbyrdende judicielle myndighed, selv om nævnte artikel 4, nr. 6), ikke begrænser den pågældende grundens anvendelsesområde til alene at omfatte unionsborgere.
- 56 Når den person, der er omfattet af den europæiske arrestordre med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, er tredjelandstatsborger, fratager en sådan national lovgivning således den fuldbyrdende judicielle myndighed beføjelsen til – under hensyntagen til de særlige omstændigheder i den konkrete sag – at vurdere, om denne persons tilknytning til den fuldbyrdende medlemsstat er tilstrækkelig til, at det formål om social rehabilitering, som er omhandlet i den nævnte bestemmelse, bedre kan nås, såfremt personen afsoner sin straf i denne medlemsstat, hvorved det nævnte formål bringes i fare.

- 57 Det følger heraf, at artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 ligeledes af denne grund er til hinder for en sådan national lovgivning, der har til formål at gennemføre den nævnte bestemmelse.
- 58 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, sammenholdt med det princip om lighed for loven, der er fastsat i chartrets artikel 20, skal fortolkes således, at nævnte artikel 4, nr. 6), er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorved denne bestemmelse er blevet gennemført, og hvorefter enhver tredjelandstatsborger, der opholder sig eller er bosat på denne medlemsstats område, absolut og automatisk udelukkes fra at kunne være omfattet af den i bestemmelsen fastsatte fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, uden at den fuldbyrdende judicielle myndighed kan foretage en vurdering af tredjelandstatsborgerens tilknytning til den nævnte medlemsstat.

Det andet spørgsmål

- 59 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at den fuldbyrdende judicielle myndighed med henblik på at vurdere, om der skal gives afslag på at fuldbyrde en europæisk arrestordre udstedt mod en tredjelandstatsborger, som opholder sig eller er bosat på den fuldbyrdende medlemsstats område, skal foretage en vurdering af de forhold, som kan indikere, at der mellem denne tredjelandstatsborger og den fuldbyrdende medlemsstat foreligger en tilknytning, som godtgør, at den pågældende er tilstrækkeligt integreret i denne stat, og i bekræftende fald, hvilke forhold der er tale om.
- 60 I overensstemmelse med det, som er blevet anført i nærværende doms præmis 49, skal den fuldbyrdende judicielle myndighed, når den har konstateret, at de to betingelser, der er fastsat i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, er opfyldt, desuden vurdere, om der foreligger en legitim interesse, som begrunder, at den frihedsstraf eller den frihedsberøvende foranstaltning, der er blevet idømt i den udstedende medlemsstat, fuldbyrdes på den fuldbyrdende medlemsstats område.
- 61 Det tilkommer derfor den fuldbyrdende judicielle myndighed at foretage en samlet vurdering af alle de konkrete forhold, der kendetegner den eftersøgte persons situation, og som kan angive, om der mellem denne person og den fuldbyrdende medlemsstat foreligger en tilknytning, som gør det muligt at fastslå, at den nævnte person er tilstrækkeligt integreret i denne stat, og at fuldbyrdelsen i den fuldbyrdende medlemsstat af den frihedsstraf eller den frihedsberøvende foranstaltning, som den pågældende er blevet idømt i den udstedende medlemsstat, dermed vil bidrage til gennemførelsen af det formål om social rehabilitering, der forfølges med nævnte artikel 4, nr. 6) (jf. i denne retning dom af 5.9.2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, præmis 43).
- 62 Således som Domstolen allerede har fastslået, skal der i denne sammenhæng bl.a. tages hensyn til rammeafgørelse 2008/909 (jf. i denne retning dom af 11.3.2020, SF (Europæisk arrestordre – garanti for overførelse til fuldbyrdelsesstaten), C-314/18, EU:C:2020:191). Navnlig indeholder niende betragtning til den nævnte rammeafgørelse en illustrativ liste over forhold, der kan gøre det muligt for en judiciel myndighed at overbevise sig om, at fuldbyrdelse af sanktionen i den fuldbyrdende medlemsstat vil tjene det formål at lette den domfældtes sociale rehabilitering. Disse forhold omfatter i det væsentlige personens tilknytning til den fuldbyrdende medlemsstat

samt den omstændighed, at denne medlemsstat udgør midtpunktet for personens familieliv og interesser, bl.a. henset til personens familiemæssige, sproglige, kulturelle, sociale eller økonomiske tilknytning til nævnte stat.

- 63 For så vidt som det med artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 forfulgte formål er identisk med det formål, der er omhandlet i sidstnævnte betragtning, og som forfølges med artikel 25 i rammeafgørelse 2008/909 – der henviser til den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse, som er fastsat i nævnte artikel 4, nr. 6) – er de nævnte forhold ligeledes relevante i forbindelse med den samlede vurdering, som den fuldbyrdende judicielle myndighed skal foretage, når den anvender denne grund.
- 64 Navnlig skal der, når den eftersøgte person har etableret midtpunktet for sit familieliv og sine interesser i den fuldbyrdende medlemsstat, tages hensyn til den omstændighed, at denne persons sociale reintegration, efter at den pågældende har afsonet sin straf dér, fremmes, idet den pågældende kan have regelmæssig og hyppig kontakt med sin familie og sine pårørende.
- 65 Når den eftersøgte person er en tredjelandstatsborger, skal der ligeledes tages hensyn til arten og varigheden af samt betingelserne for den pågældendes ophold i den fuldbyrdende medlemsstat.
- 66 I denne henseende har Domstolen fastslået, at der allerede kan tages hensyn til disse forhold ved undersøgelsen af den første betingelse, der er fastsat i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, og som bl.a. er nævnt i nærværende doms præmis 47. Det tilkommer således den fuldbyrdende judicielle myndighed med henblik på at afgøre, om der i den konkrete situation foreligger en sådan tilknytning mellem den eftersøgte person og den fuldbyrdende medlemsstat, at det er muligt at fastslå, at vedkommende opholder sig eller er bosat i denne stat som omhandlet i nævnte artikel 4, nr. 6), at foretage en samlet vurdering af en række objektive forhold, der kendetegner denne persons situation, herunder bl.a. varigheden af, karakteren af og betingelserne for den eftersøgte persons ophold i den nævnte stat samt den familiemæssige og økonomiske tilknytning, som personen har til den fuldbyrdende medlemsstat (dom af 5.9.2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).
- 67 Disse forhold henhører ligeledes under de forhold, som kan godtgøre, at der foreligger en legitim interesse, som kan begrunde, at den af den udstedende medlemsstat idømte frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltning fuldbyrdes på den fuldbyrdende medlemsstats område. Det følger heraf, at den fuldbyrdende judicielle myndighed på dette senere trin i undersøgelsen af den undtagelse til overgivelse, der er fastsat i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, på ny kan tage hensyn til disse forhold, navnlig når den pågældende persons ophold i den fuldbyrdende medlemsstat følger af tredjelandstatsborgeres status som fastboende udlændinge som fastsat i direktiv 2003/109. En sådan status udgør nemlig i overensstemmelse med det, der er fastsat i 12. betragtning til det nævnte direktiv, et virkeligt integrationsredskab i det samfund, hvor den fastboende udlænding har slået sig ned, og udgør derfor et stærkt indicium for, at den eftersøgte persons tilknytning til den fuldbyrdende medlemsstat er tilstrækkelig til at begrunde afslaget på at fuldbyrde den europæiske arrestordre.
- 68 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det andet spørgsmål besvares med, at artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at den fuldbyrdende judicielle myndighed med henblik på at vurdere, om der skal gives afslag på at fuldbyrde en europæisk arrestordre udstedt mod en tredjelandstatsborger, som opholder sig eller er bosat på den fuldbyrdende medlemsstats område, skal foretage en samlet vurdering af alle de konkrete forhold, der kendetegner tredjelandstatsborgerens situation, og som kan indikere, at der mellem denne

tredjelandstatsborger og den fuldbyrdende medlemsstat foreligger en tilknytning, som godtgør, at den pågældende er tilstrækkeligt integreret i denne stat, og at fuldbyrdelsen i den nævnte medlemsstat af den frihedsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning, som den pågældende er blevet idømt i den udstedende medlemsstat, derfor vil bidrage til at øge vedkommendes muligheder for social rehabilitering, efter at denne straf eller frihedsberøvende foranstaltning er blevet fuldbyrdet. Disse forhold omfatter den familiemæssige, sproglige, kulturelle, sociale eller økonomiske tilknytning, som tredjelandstatsborgeren har til den fuldbyrdende medlemsstat, samt arten og varigheden af samt betingelserne for den pågældendes ophold i denne medlemsstat.

Sagsomkostninger

- 69 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

- 1) **Artikel 4, nr. 6), i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, sammenholdt med det princip om lighed for loven, der er fastsat i artikel 20 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder,**

skal fortolkes således, at

nævnte artikel 4, nr. 6), er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorved denne bestemmelse er blevet gennemført, og hvorefter enhver tredjelandstatsborger, der opholder sig eller er bosat på denne medlemsstats område, absolut og automatisk udelukkes fra at kunne være omfattet af den i bestemmelsen fastsatte fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, uden at den fuldbyrdende judicielle myndighed kan foretage en vurdering af tredjelandstatsborgerens tilknytning til den nævnte medlemsstat.

- 2) **Artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584**

skal fortolkes således, at

den fuldbyrdende judicielle myndighed med henblik på at vurdere, om der skal gives afslag på at fuldbyrde en europæisk arrestordre udstedt mod en tredjelandstatsborger, som opholder sig eller er bosat på den fuldbyrdende medlemsstats område, skal foretage en samlet vurdering af alle de konkrete forhold, der kendetegner tredjelandstatsborgerens situation, og som kan indikere, at der mellem denne tredjelandstatsborger og den fuldbyrdende medlemsstat foreligger en tilknytning, som godtgør, at den pågældende er tilstrækkeligt integreret i denne stat, og at fuldbyrdelsen i den nævnte medlemsstat af den frihedsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning, som den pågældende er blevet idømt i den udstedende medlemsstat, derfor vil bidrage til at øge vedkommendes muligheder for social rehabilitering, efter at denne straf eller frihedsberøvende foranstaltning er blevet fuldbyrdet. Disse forhold

omfatter den familiemæssige, sproglige, kulturelle, sociale eller økonomiske tilknytning, som tredjelandstatsborgeren har til den fuldbyrdende medlemsstat, samt arten og varigheden af samt betingelserne for den pågældendes ophold i denne medlemsstat.

Underskrifter